

mod det. Selvfølgelig kan man gøre indsigelse mod det.

(Kort bemærkning).

Hans Engell (KF):

Jeg har igennem årene på de fleste områder været uenig i SF's retspolitiske synspunkter, men jeg har også altid accepteret og respekteret, at når SF's ordfører fremførte retspolitiske tilkendegivelser, var de båret af kvalitet.

Det, vi har hørt fra fru Margrete Auken, er en omgang løs snak. En omgang løs, hovedløs snak, og derfor har jeg i og for sig overhovedet ikke lyst til at kommentere fru Margrete Aukens indlæg.

Men der er dog to ting i det, som ikke bare skal stå uimodsagt. Fru Margrete Aukens slåen ud med armene og konstatering af, at hvis man nu standser sagen, ville det være at blæse på dansk retspraksis. Hvad er dog det for noget at komme med? Selv de anklagere, fru Margrete Auken har været med til at ansætte, har peget på, at standser man sagen nu, er det en juridisk helt igennem korrekt beslutning.

Og så til sygdomsbilledet. Retslægerådet har foretaget en grundig vurdering på grundlag af nogle meget omhyggelige lægelige vurderinger af hr. Ninn-Hansens sundhedstilstand. Fru Margrete Auken skånede os her fra Folketingets talerstol for det, fru Margrete Auken bød offentligheden, da hun for nylig blev interviewet og konstaterede, at »tidligere troede jeg, at hr. Ninn-Hansen var alvorligt syg, men nu har jeg kunnet se, det kun er træthed«. Det var fru Margrete Aukens konstatering. Jeg vil sige, at hvis fru Margrete Auken overhovedet har sat sig ind i, hvad der står i den udtalelse, så finder jeg det forbløffende og langt under lavmålet, at det er på den måde, hun mener at kunne konstatere, hvordan sagen forholder sig – langt under lavmålet.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg har ved tidligere lejligheder oplevet, at når fru Margrete Auken bevæger sig af sted, så foregår det somme tider i et for hurtigt tempo. Men når man hører fru Margrete Aukens indlæg heroppefra om begrundelsen for at fortsætte den her sag: at det er opfattelsen af, at man ikke må ændre retspraksis her fra Folketinget, at det er retspolitiske principper osv., der gør sig gældende for SF og fru Margrete Auken, så er det ganske horribelt at høre fru Margrete Auken

omtale præsidenten for Højesteret, hr. Pontoppidan, og pressemeddelelsen fra en enstemmig Rigsret som noget, der overhovedet ikke er retsyldigt. Det er bare en tilfældig erklæring. Det er et underligt modsætningsforhold, som fru Margrete Auken her giver udtryk for.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Jeg synes, det er vigtigt stadig væk at skelne, hvis vi nu kan lade være med at hidse os op over for hinanden, mellem, om der er fældet kendelse i en sag, eller om der er truffet en beslutning. Og her er der truffet en beslutning, men den har ikke været procederet. Det vil sige, at al den diskussion, vi har herinde i øjeblikket, ville have været utrolig godt hjulpet af, at vi havde haft en offentlig proces omkring det. Det er ikke bare mig, der siger det, det er ikke bare fru Birthe Rønn Hornbech, der siger det. Det siger to professorer i strafferet også, og det siger også alle de andre advokater, vi har talt med. Jeg skulle faktisk helt frem til denne sal i dag for at høre nogen, der ikke sagde det.

Og så til spørgsmålet om det beslutningsgrundlag, vi har haft. Det er rigtigt, at jeg tillod mig at citere fra det, der siden hen har været offentliggjort i Politiken, nemlig fra anklagerens brev til os, fordi jeg syntes, det var vigtigt – det havde i øvrigt stået i avisen, også allerede inden jeg citerede det – at det kom frem, at det, vi taler om, var en meget stor træthed som følge af det slagtilfælde, Ninn-Hansen har haft i sommer, men at skaden var af ældre dato og ikke havde noget med den øjeblikkelige tilstand at gøre. Den bliver selvfølgelig forværret, når man er trætt.

Vi og pressen og offentligheden har haft et forkert grundlag at drøfte denne sag på – og sagen blev drøftet. Den blev drøftet for fuld kraft, og mange medlemmer af Folketinget, også folk, der i dag mener, at sagen skal køre videre, sagde, at på den baggrund, vi har nu, må vi opgive den.

Da vi så, at den baggrund, vi havde, så anderledes ud – jeg er stadig væk ked af, hvis vi skal til at have mange citater, skønt det hele har været offentliggjort i Politiken – synes jeg, at man skylder offentligheden at fortælle, hvad vi faktisk havde læst, og at det var det, vi forholdt os til. Vi er ikke nogle kyniske børster. Vi er helt i overensstemmelse med loven, og med hvad man plejer at gøre.